

Latvian

№ 11 • 1963

- Kāpēc tik augstu sasēduši?
- Apakšā zāle pāri acīm.
- Nu tad tikai jāplauj nost!
- Mēs jau arī skatāmies, vai talcinieki nenāk

BRĀKA GARS

Pirmo reizi ieraudzīju šo ērnu pirms dažiem gadiem uz «Dadzī» vāka. Otrā reizi sastapu viņu krītnī vēiāk — kādā drēbnieku darbnīcā. Bet nesen satikāmies trešo un, gribētos cerēt, pēdējo reizi.

Tas bija apavu veikālā. Valāķīgi amaidīdams, brāka gariņš centās lesmēt pircējiem nederīgu precī. Mani ievāroja, viņš piemiedza vienu aci un brīdinoši čukstēja:

— Ja gribi iepazīties ar produkciju, lūdzu! Bet pirkt labāk nepārc...

— Ar ko izskaidrojama tāda labvēlība? — jutos pārsteigts un qandriž aizkustināts.

— Ar ko? He, he! Redzi, arī man patīk popularitāte, — ērns vaibstīdāms atbildēja. — Un, izņemot «Dadzī», neviena žurnāla manus attēlus nelevieto... — brāka gariņš aplūka, tad nopūtās un turpināja: — Atklāti sakot, es dotu priekšroku ikvienam citam žurnālam, bet tik neqlitās bildes tur jau nedrukā...

— Paklausies, ja jau neqlitums tev pašam apriebies, tad taču nav nekā vienkāršāka: parūpējies, lai brāķi valrs neražotu, un tu kļūsi skaists kā Apolons. Tevi pārdēvēs par «teicamas kvalitātes» garu, un ceļš uz visiem žurnāliem būs vajā!

— E, — zēli nosēcās gariņš un atmeta ar roku. — Man pašam jau sen būtu apnīcis, bet...

— Kas tad?

— Tas, diemžēl, atkarīgs ne tikai no manis. Atceries mūsu sastapšanos pagājušajā gadā. Toreiz es nēmos ar «Rīgas tekstilā» izgatavoto audumu... Pēc tam es tai fabrikā labu laiku nēsmu rādīlles! Un kas iznāca? Šā gada pirmajā ceturksnī «Rīgas tekstilā» saražoja tik daudz brāķa, cik visā pagājušajā gadā — par veselu miljonu rubļu! Val atkal nēsim «1. Maiju». Kad viņi rauj, tad man, vecam brāķa garam, ir ko pabrināties...

— Nesaprotu.

— Kas tur ko nesaprast! Pērn viena pati apavu tirdzniecības bāze izbrāķējusi vai atdevusi «1. Maijam» defektu novēršanai qandriž 20.000 pāru apavu!

— Paklausies, — es iebildu, — varbūt abu šo uzņēmumu ļaudis saņem sliktas izejvielas?

— Hā, ha, ha! — ērns smējās locidāms. — Ja jau izejvielas vien slēptos vainā, viņi saceltu tādu brāķu, ka visās vainas sen būtu izlabotas.

— Nu tad varbūt — mašīnas, tehnoloģija?

— Tehnoloģija? Tiesa, tā ne vienmēr tiek ievērota. Bet, ja ļabi gribētu, arī šo trūkumu varētu novērst...

— Pīķis un zāvele! — es pamazām sāku zaudēt pacietību. — Kaut kur taču vaina slēpjas! Val tikai nebūs vainīgi šo uzņēmumu vadošie kadri?

— Kadri? Jā, kadri, protams, ir vainīgi. Bet, redzi, kadrus var apmācīt un, ja mācības nelīdz, tos var nomainīt... — sazvērnieciski pamīķķinājās, brāķa gariņš pēķņi nozuda aiz letes.

Veikalā bija sanācis ļoti daudz pircēju un ērnam ļaķem vajadzēja atgriezties pie saviem pienākumiem.

Todien es ļiql domāju par šo sarunu, izejvielas... tehnoloģija... kadri... No kā visas tas atkarīgs? Acīmredzot, no Latvijas TSP Viegļās rūpniecības pārvaldes. Val tiešām šis pārvaldes vadītāji nevēlas darīt galu brāķim? Diez vai. Tad jau drīzāk ticams, ka arī pārvaldē kāds brāķa gars ļabajem nodomiem ļauj kāju priekā.

A. LOKS

— GABRIEL, KO TAS NOZĪMĒ!

— PADEVĪGI ZĪŅOJU, KA ES NEKĀ NEVARU PADARĪT. VIŅI BRAUC, KAD UN KUR TIEM IEPA-
TKAS...

I. Dzerko zīm.

PĀRGĀJA CEĻU...

M. Muļžules zīm.

ISTABA AR STEREOSKAŅU.

I. Melgāļa zīm.

— ES TEV RĀDĪJU RAKSTĪT ATSKAITĒS, KA ESMU SLAUCAMSI

G. Bērziņa zīm.

Aktuāls pasākums

Diskusija par ravēšanas lietderīgumu sākās pašā laikā: laukos parādījās pirmās nozāles.

— Manuprāt, šoreiz mums nevienam nepārmetīs operativitātes trūkumu. Ravēšana, kā jūs visi zināt, pašreiz ir ļoti aktuāls pasākums, — valdes paplašināto sēdī atklāja pats kolhoza priekšsēdētājs.

— Pareizi! — piebalsoja agronomi. — Tikai jāizšķiras, kad sākt — maijā vai jūnijā.

— Labāk sāksim jūnijā, — ierosināja zootehniķis. — Tad būs redzams, kāds paveikls gads. Ja mazraizīgs, tad nav ko ravēt!

— Pareizi! — piebalsoja daži valdes locekļi.

— Nav vis pareizi! Es balsoju pret! — uzstājās otrās brigādes brigadieris. — Jūnijā par vēlu! Manam brālīm jūnijā kāzas...

— Nu tad maijā, — ierosināja trešās brigādes brigadieris.

— Nekā nebūs! — atskanēja vairākas protestējošas balsis. — Domā, mēs nezīnām, ka tev maijā ielānoti motocikla vadītāju kursi?

— Ravēsim augustā! — ierosināja grāmatvedis, kuru zelta pensneja dēļ visi uzskatīja par kolhoza gudrāko vīru.

— Kāpēc?

— Tāpēc, ka augustā pārvaldes vīri pārbauda, kā sokas ar ravēšanu.

— Augustā mani parasti moka reimatisms, — uzstādamies pret šo priekšlikumu, paskaidroja ceturtās brigādes brigadieris.

— Nu labi, godājamie valdes locekļi! Ja vienprātības nav, — sarunā iejaucās priekšsēdētājs, — tad sarīkosim balsošanu.

So priekšlikumu atbalstīja visi.

Taču pat balsošana skaidribu nelenesa: pieci valdes locekļi izteicās par maiju, pieci par jūniju, viens par augustu un viens par septembri.

— Jābalso vēlreiz, — rezumēja priekšsēdētājs.

Tomēr arī nākamajā dienā rezultāts bija neizšķirts: pieci gribēja ravēt maijā, pieci jūnijā, bet divi atturējās.

— Kas par atturēšanos! — priekšsēdētājs kļuva pavisam pīkts. — Jābalso visiem!

Bet nelīdzēja arī tas — atkal trūka izšķirošās balsis: seši deva priekšroku maijam, seši — jūnijam.

— Nekā nesaprotu! — brīnījās priekšsēdētājs. — Kas te vainīgs?

— Zinu! — iesaucās kolhoza gudrākais vīrs. — Vainīgs ir pirmās brigādes brigadieris — trīspadsmitais valdes loceklis. Viņš nepiedalās balsošanā.

— Ak, slīņķis! Ak, dikdēnis! — divpadsmit nogurušu valdes locekļu dusmas bija neizmērojamas. — Interesanti, ko tad viņš dara?

— Ravē! — paskaidroja grāmatvedis.

— Ak, šitā! Mēs te, spēkus nežēlodami, spriežam un gudrojam, bet šis, redzat, ravē!

Un sēdes protokolā parādījās ieraksts:

«Par ravēšanas jautājuma izskatīšanas traucēšanu pirmās brigādes brigadierim izteikti rājienu.»

J. ODS

Satiksšanās

Ja neskalta iepazīšanos, šī bija viņu otrā tikšanās. Izlikumojuši pa valrākiem Rīgas centra kvartāliem, viņi to vakar šķīrās Kr. Barona un Lāčplēša ielas stūrī. Atlika vienīgi izlemīt, kur tiksies rīt.

— Kādī ir jūsu... pardon... tavi priekšlikumi? — Viņš apjautājās.

— Varbūt aiziesim uz «Daili»? — Viņa bīklā balsī iesniedza bīklu priekšlikumu. So domu laikam bija iekvēllinājusī tuvēja kinoteātra spoža reklāma.

— Ol raiti! Lēdijas griba man nozīmē pavēli. — Viņš bija ga-

tavs uz jebkuru pasākumu. — Tātad norunāts. Satiekamies rīt... nu, cikos?

— Pusseptiņos, jā?

— Pusseptiņos «Dailē».

— Uz redzēšanos!

— Uz redzi.

Nākamajā vakarā meitene vēlīgi nonika pie kinoteātra «Dailē» durvīm, gaidīdama Viņu un biļetes uz mākslas filmu. Viņš vienā mīlēti sēdēja dažus metrus augstāk — kafejnīcā «Dailē». Ak tavu naivu un neapķērīgu meiteni!

O. SARMA

— KĀPĒC VIENA LIELA, BET OTRA TIK MAZĀ!

— TĀ MAZĀ IR PĒC PLĀNA, BET LIELĀ — NO IETAUPĪJUMIEM.

I. Meļigaila zīm.

— KAS TAD ŠAI ZEMĒ VISLABĀK PADODAS!

— KO PAVĒLĒSIET, BIEDRI PRIEKŠNIEKI!

E. Rusmanja zīm.

STARP CITU

Lai gan malķas kvalitāte bija zema, to uzskatīja par vērtīgu kurināmo. Šī malķa maksāja... piecus rubļus sterā!

*

Reibinošus dzērienus lietoja gaidnieks, kājas grīlējās viņa izgatavotajiem krēsliem.

A. DOBULIS

*

— Ko gan visi atraduši Aini? — brīnījās Sileka. — Ragains, nagains, spalvains... Vai tur kāds skaistums?

*

— Esmu ļaudīm vismīļākais, — apgalvoja Si-pols. — Nevienam nevar mani sagriezt gabalos bez asarām...

E. ŽANIS

— VAI APKURES SISTĒMAS JUMS KĀRTĪBĀI

E. Ozoliņa zīm.

CIRKS

Dažos republikas rajonos nesen notika savdabīgas cirka izrādes. Stāsta, ka tajās piedalījušies tikai amatieri, tomēr, vērojot viņu priekšnesumus, pat profesionāli cirka mākslinieki nobāzēju aiz skaudības.

It īpaši skaudība mocītu iluzionistus. Patiesi, ko gan tāds ierindas iluzionists šodien spēj? Labākajā gadījumā — no nekā izburt pusuciņu vai duci konfekšu un pēc tam nobēdzināt šīs mantīņas vienā vai otrā kabatā... Vārdu sakot, niekili!

Pavisam cits vēlēns ir slavenajam KDB triolī Lasitājam, kuri nav informēti par Cēsu rajona slavenībām, paskaidrosim: KDB ir saīsinājums, kas cēlies no triju uzvārdu — Kabuciņš, Dauģule un Bunāre — pirmajiem burtiem. Kabuciņš strādāja par rajona patērētāju biedrību savienības saģādes kantora direktoru, Dauģule — par šī kantora vecāko grāmatvedi, Bunāre — par noliktavas pārzini. Šis apstāklis laikam arī pamudināja ļaudis uzskatīt KDB par amatieru truppu.

Taču atgriežoties pie priekšnesumiem, iluzionistu mākslā KDB, uzstādoties, šķiet, nepārspējamu rekordu. Vispirms šī trijotne no nekā izbūra 161.000 olu. Un pēc tam šo kolosālo daudzumu nobēdzināja savās kabatās. No citiem mazākiem brīnumdarbiem, ko pastrādājuši KDB, pieminēsim vēl tikai vienu: Kabuciņš, Dauģulei un Bunārei izdevās rakstiski atdzīvināt veseles 37 mirušas vai, pareizāk, ledzīvināt nekad nepiedzimušas dvēseles!

Ar gandrīz tikpat virtuoziem priekšnesumiem publika esot pārstāvēta arī Madonā. Tur iluzionistes lomā uzstājusies rajona patērētāju biedrību savienības noliktavas vadītāja Pantalona. Šī solista no nekā neko gan nav izbūrusi, atskaitot varbūt vienīgi brāģu, ko milicija konfiscēja viņas pārzinātajā noliktavā. Taču brāģu ir neievērojams sākums. Tādās domās ilgu laiku bija arī rajona patērētāju biedrību savienības valdes priekšsēdētājs Mežulis. Un mums nebūtu lemesla apšaubīt tik autoritatīvas personas uzskatu, ja vien nenoskaidrotos, ka Pantalona starp citu nobēdzinājuši nevis duci konfekšu, bet gan... 5 tonnas cukura!

Mā redzat, iluzionistu skaudībai netrūktu lemesla. Netrūktu, protams, ja šādas priekšnesumus demonstrātu cirka arēnā. Taču atklātā arēnā minētie roku veiklības meistari savus numurus diez vai uzdrošinātos rādīt. Ir pat aizdomas, ka tādas izrādes vispār iespējamas tikai aiz nolaista priekškara.

Un visdīvainākais ir tas, ka šāds priekškars tiešām pastāv. Papīra priekškars, kurš Latvijas Patērētāju biedrību savienība ietīstījusi savus un rajonu patērētāju biedrību vadītošos kadrus. Ietīstījuši tā, ka šiem kadriem valrs nepeliek laika un iespējas skatīties, kas notiek tālāk par viņu deguna galu.

Cetras tonnas papīrā! Jā, ne vairāk un ne mazāk Latvijas Patērētāju biedrību savienības valde pagājušajā gadā iztīstījusi sarakstei ar rajoniem...

Lūk, tas patēlām ir cirks!

A. LICIS

— KAS IR, KA TEVI NEVAR SAGAIDĪT
— TOLIT, TOLIT, ES TIKAI APAUŠU KĀJAS!

I. Melgaila zīm.

Radiomezģls sāk darboties

SKECES

Agrs rīts. Lauku istaba. Pie sienas skaļrunis. Kolhoznieks Kātiņš gaida, kad ar tehnikas palīdzību paziņos dienas darbus.

Skaļrunis: «Uzmanību! Runā kolhoza radiomezģls. Pte mikroфона priekšsēdētājs, Biedrīl Sakarā ar to, ka iestājies karsts, siena žāvēšanai labvēlīgs laiks, lūdzu visus nekavējoties iziet sienā novākšanas darbos.»

Kātiņš paņē cepurī un dodas ārā. Durvis apstājas, jo skaļrunis atkal sāk runāt.

Skaļrunis: «Uzmanību! Runā pirmās brigādes brigadieris. Klausieties paziņojumu! Sakarā ar to, ka iestājies karsts laiks, lūdzu visus doties uz mežmalu un nekavējoties pabeigt iesāktu aploka sētu, jo pretējā gadījumā lopus būs grūti novaldīt un tie skries mežā.»

Kātiņš izvelk no skapja apakšas cirvi un dodas ārā.

Skaļrunis: «Uzmanību! Dārznieka uzdevumā runā Kāpostīņš. Klausieties paziņojumu! Sakarā ar to, ka iestājies karsts laiks un Mākalnā iestādītie kāposti var aiziet bojā, lūdzu visus tuvāk dzīvojošos nekavējoties doties palīgā laistīt kāpostus.»

Kātiņš stāv nezinā durvis.

Skaļrunis: «Uzmanību! Runā Rīga. Klausieties deju melodijas!»

Kātiņš noliek cirvi. «Tas, liekas, arī būs visprātīgākais, ko tagad varēs darīt.»

A. IRMEJS

— KĀPEC PILNGADĪBAS SVĒTKIEM PASŪVI TIK GARU KLEITU!

— MĀMIŅA AR KRUSTMĀTĪ HOSPIEDA, KA AR ŠO PASŪ VARĒS ARĪ IESVĒTĪTIES...

G. Čiliša zīm.

— BEKONAM PAR VIEGLU — PIECI SIMTI GRAMU PIETRŪKST.

L. Bērziņa zīm.

Pats divainākais...

Pirms nepilniem trim gadiem viens neparedzēja, ka saldām sākumam varētu būt tik rūgtas beigas.

— Nu, kā būtu ar nelielu un abpusēji izdevīgu darījumu? — Rīgas kooperatīvā tirdzniecības uzņēmuma saģādnieki, medaini smaidot, teica Tukuma rajona lauksaimniecības arteļa «Padomju Latvija» ļaudīm. — Pārdodiet to, kas ap nažiem tinas!

— Sitam sauja! — atbildēja kolhoza vadītāji.

Drīz vien uzņēmuma nodajā, kas atrodas Nēģu ielā 7, vīri no laukiem tusnādami iestiepa sešas kannas ar medu.

— Tencinām, — priecājās iepircēji, — par traukiem nebēdāji, līdzko atbrīvosim, atdosim!

Paģāja nedēļas un mēneši. Kolhoznieki sāka taujāt, vai tad vienreiz kannas nebūšot iztukšotas. Nē, atbildēja tirgotāji, vēl kannām pat lāgā dibenu neredzot. Paģāja gads. Bites jau vāca nektāru jaunās ražas medum, bet kolhozā par kannām vēl aizvien nebija ne ziņas, ne mīļas. Cik reizi kolhoza pārstāvji nevirināja uzņēmuma nodājas durvis, taču nekādā jēgā netika. Te kaut kādas pilnvaras neesot kārtībā, te atkal uz papīra kreisā apakšstūra neesot uzvilktis īstais ķekstiņš...

Katrai pacietībai savs mērs. Tam beidzoties, kolhoza «Padomju Latvija» valde iesniedza tiesā prasību pret kooperatīvās tirdzniecības uzņēmumu.

Tiesas sēdē lietās izskatīšana tēja kā svaigs liepziņu medus no sviedes. Jā, bijis gan tāds gadījums, atzina uzņēmuma pārstāvis. Arī tas esot taīsnība, ka vēl aizvien neesot atdevuši kannas. Bet, kas no tā izriet, to nu viņš, pārstāvis, arī pats nezina...

Tiesa nolēma, kā šādās reizēs ir jānolemj: kannas jāatdod!

— Varbūt jūs tagad beidzot atdosiet traukus? — pavasārī jautāja kolhoza pārstāvis, iegriezies Nēģu ielā 7, kur otrā stāvā pie uzņēmuma kantora durvīm divi vīri sita biljarda bumbas, ka kļaudzēja vien.

— Zināt ko, mīļais cilvēk, — biljarda dzenātāji laipni atbildēja, — nedosim vis! Jums droši vien nav līdz izpildraksta? Nu, redzat — nav! Tātad mums nav par ko runāt.

Galū galā pēc grūtēm cīņiem kolhozs savas kannas tomēr dabūja atpakaļ. Taču tās ļoti maz atgādāja traukus, kādās glabā medu: kannas bija sarūsējušas, eljainas, ar krāsu notrieptas...

Savādību šai lietā, kā lasītājs jau būs ievērojis, ir daudz. Taču pats divainākais ir tas, ka kooperatīvās tirdzniecības darbinieki, kas ņēmuši dalību šajos notikumos, pēc izskata spriežot, ir ļoti saprātīgi un lietiski cilvēki.

Tad skati nu vēl vīru no cepures! M. OSITIS

EKSĀMENU SESIJĀ

— KĀDU PRIEKŠMETU KĀRTOSIET JOS!

M. Bišofa zīm.

JOKA PĒC

— Es tiešām rakstu slikti, — taisnojās feletonists. — Bet mani varoņi neko labāku nav pelnījuši.

*

Bankets uzskatāmi pierādīja, ka sanāksmi arī šaurā lokā var rīkot ar plašu vērienu.

*

Zāles, ko viņš lietoja, bija ļoti iedarbīgas. Tikai, diemžēl, pret citu slimību.

*

Koncertā piedalījās estrādes trio: bungas un divas bungi vāļites.

*

Viņš bija viens no tiem cilvēkiem, kas uz jaunu mainīties nekādi vairs nevar.

*

— Ista troģedija ir caurkritusi komēdija, — teātra direktors dalījās savā pieredzē.

*

Ja tu gribi aizsteigties modei priekšā, tad ģērbies vecmodīgi.

C. AIZIKS

— MAN ŠKIET, KA VISLABĀK MAN PIESTĀVĒS SIS...

M. Bišofa zīm.

DIPLOMĀTIJA

Iesaucis savā kabinetā Tāpatīņu — arod biedrības vietējās komitejas priekšsēdētāju — direktors Kričāinis pateica:

— Uzrakstiet par mani sienas avīzē kritisku rakstu! Lai parīt ir gatavs!

— Kā, lūdzu, biedri direktor? Kritisku? Par jums? Mēs taču jūs... mm... mm... cienām, var teikt... mm... mīlam...

— Tiesi tāpēc, — nepielūdzami turpināja direktors.

— Bet vai tomēr tas kolektīvā neradīs nevēlamo uzskatus par... mm... mm... skolā vadību vispār? — Tāpatīņš mēģināja izlocīties no tik riskanta uzdevuma.

— Tiesi otrādi: visi redzēs, ka man, protams, arī ir trūkumi, bet kritiku es neapspiežu! Parit skolā ieradīsies inspektors... Skaidrs?

Neizpratne Tāpatīņa sejā izluda.

— Skaidrs. Raksts būs. Kritika būs.

— Tikai... ar prātu!

— Būs ar prātu!

Tad Kričāinis ķērās pie pēdējiem sagatavošanās darbiem. Mierīgi, plānveldīgi. Inspektoros viņš pazina... Tāpēc Kričāina skolā arī nebija tukšu, neitrālu sienu — tās visas, apkarinātas ar stendiem, lozungiem, re-produkcijām un sienas avīzes izdevumiem, stāstīja, aicināja, mobilizēja, mācīja, rāja, atskatījās un kritizēja...

Tikko inspektors Kluskodis ieradās, Kričāinis viņam pateica:

— Kad iesāku strādāt, te bija tikai trīs stendi un viena apsudrabota čipša bīste. Tagad turpreti te ir četrdesmit trīs stendi! Bīste gan arī tagad ir tikai viena, toties tā ir apzeltīta!

Un pionieru istaba? Tur bija tikai četri stūriši: katrs stūris pa vienam. Un tikai! Tagad man tāls pašos četros stūros ir iekārtoti veseli desmit stūriši! Rit sāksim kārtot vienpadsmito — par estētisko audzināšanu...

— Labi, pagaidām ļoti labi! — atzinīgi nokreķākinājās Kluskodis.

Stendu, vitrīnu un lozungu satura pētīšanai Kluskodis ziedoja daudzas stundas — viņš bija rūpīgs inspektors un savā darbā mīlēja iedziļināties. Tikpat uzmanīgi inspektors izlasīja arī pagājušās mācību gada metodisko komisiju, pedagoģisko sēžu, audzinātāju semināru, vecāku

komitejas un sabiedrisko organizāciju sēžu protokolus.

Progress skolā darbā bija nenoliedzams: ja iepriekšējā gadā protokolus rakstīja parastās kantora grāmatās ar zilām vākiem, tad šā gada protokoli bija lešūti tautiskā rakstā izrotāta zudekļa vākos.

— Jā, estētiskā audzināšana jūsu skolā laidusi dziļas saknes... Mūsu norādījumi par skaistuma jūtu audzināšanu ir ievēroti pat šķietami tik nenozīmīgās lietās kā protokolu grāmatās, — ar gandarījumu konstatēja Kluskodis.

— Ko jūs, ko jūs... vēl jau mums daudz trūkumu... tāpēc gaidīt gaidījām jūs ierodamies, lai saņemtu jaunus norādījumus! Bez tiem grūti, ļoti grūti strādāt... Jūs jau varētu biežāk pie mums iegriezties, — un Kričāinis pavērsās inspektora ar tādu skatlenu, ar kādu skatās pirmzēmiņš uz māti, lūgdams plombīra saldējumu...

— Diemžēl, biežāk nevaram. Cītur mūs arī gaida, — laiņā, bet noteiktā baidi atbildēja Kluskodis.

— Kā tad, ka gaida, — Kričāinis steidzās apstiprināt inspektora vārdus. Uz brīdi iestājās klusums. Čaukstāja protokolu lapas...

— Sakiet, biedri direktor, vai dzīvā sabiedriskā doma jūsu skolā rod iespēju pacelties vajadzīgos kritikas augstumos? — inspektora pirmais atsāka pārtrūkušo sarunu.

— Es saprotu. Protokolos to varbūt tā nemanā, toties skolotāju sienas avīzē gan. Haujinieciskais orgāns! Katrs numurs pilns ar kritiku un paškritiku. Dod tā, ka reizēm dzirksteles gar acīm pašķīst! Bet varbūt aiziesim paši palūkoties? Nupat bija jāiznāk jaunam numuram, — Kričāinis aicināja.

Pēc kritiķa abi jau stāvēja pie sienas avīzes «Pedagoģa vārds». Starp pārējiem rakstiem uzmanību saistīja viens ar virsrakstu «Kāpēc mēs mīlam savu direktoru?».

Ar lepmu seją un pedagoģiski velklī aplēptu nemieru sirdi Kričāinis pavērsās inspektora — Kluskodis paklusā baidi sāka lasīt:

— «Pirmkārt, tāpēc, ka viņš mīl kritiku...»

— Nu, ko es teicu? — Kričāinis nenocietās.

— ...Pirms inspektora ierašanās vienmēr pasūta kritisku rakstu par sevi sienas avīzē.»

— Nekautībā! — sevi noņācās Kričāinis.

— Veselīgs un drošs kolektīvs, — inspektors atzinīgi pasmaidīja, — kas par vārnu izdomul!

— Jums tālība, biedri inspektor, veselīgs un drošs, — Kričāinis izveidoja savā sejā smaidu, apjēdzis, ka inspektors taču sarunu ar Tāpatīņu nav dzirdējis.

— «Otrkārt, tāpēc, ka viņš visos pasākumos balstās uz kolektīvu; pat tad, kad personīgais ģimenes dārzinā kopjams, viņš vienmēr atrod iespēju izsaukt darbinieku un patēlēt tam, kas darāms.»

Kričāina acis izmīstīgi akraidīja pa nodevīgo sienas avīzi... Tā esot kritika ar prātu! To viņš no Tāpatīņa nebija gaidījis!

— Reizēm mūsu kolektīvā, diemžēl, parādās arī neveselīgas noskaņas, — viņš murmināja, drudžaini meklēdams izeju... — Jūs pats taču pirmīt teicāt, ka skola ir laba!

— Es teicu, ka stendi un protokoli ir labi, — Kluskodis vēsi pārlabojā. — Aclmredzot, man nāksies pie jums ilgāk uzkavēties...

Kluskodis jau griezās uz durvju pusi, kad Kričāinis, pilnīgi negaidot, uzaicināja inspektoru izlasīt rakstu līdz galam: viņš bija pamatnījis glābiņu. Kluskodis neatteicās.

— «Treškārt, mēs viņu mīlam tāpēc, ka viņu, mūsu direktoru, cienā priekānieki, kurus arī mēs visi cienām...»

— Kā to lai saprot? — inspektora baidi ieskānā zināma nedrošība...

— Es taču neesmu vainīgs, ka mans sievas brālis un māsas vīrs ņēm vadošus amatus mūsu izglītības sistēmā, — Kričāinis ar cieņu paskaidroja. Tiesa, abi radnieki bija tikai kālmiņu rajona izglītības nodaļas darbinieki, taču Kluskodi arī šis apstākļa padarīja uzmanīgu. Ja nu kādreiz tai rajonā iznāk dariānas?

— Protams, protams, ka jūs par to nevar vainot! — viņš steldza piekrist un pieblida pavisam domīgs: — Jā, patiešām savāds kolektīvs... Ar tādu nav viegli strādāt... Nu, bet neraugoties uz to, jūs strādājat ne slikti... Pats galvenais — jūs kā vadītājs neapspiežat kritiku, un tā ir labākā garantija jūsu skolas līmeņa tālākai celšanai! Esmu ļoti apmierināts!

L. PURVONIS

— KAM TĒV TAS KLEPERIS LIOZI

— JA TRAKTORS SAMĶOJAS, ČHU REZERVES DAČU NAV.

A. Stankoviča zīm.

Tuvredzība

Kādā jaukā dienā Līepājas rajona izpildu komiteju satrauca sensacionāla vēsts: katlu telpā atrasta pusizdzerta kandžas pudele!

— Tas nu ir par trakul Kandža pašā izpildu komitejā! — atbildīgie darbinieki sašuta. — Kandžas teciņātāja jātmasko un jānodal!

— Pareiz! — spriedums bija vienprātīgs. — Bet ar ko tad sāksim?

— Pārmeklēsim visas telpas, varbūt... — ierosināja pirmais.

— Muļķības! Tas ir milicijas darbs! — iebilda otrs. — Mums jāskatās tālāk. Sāksim ar rajonu!

— Nē, kandža noteikti ievesta no Rīgas vai no Rēzeknes, — paziņoja trešais. — Tātad — jāziņo republikāniskajām iestādēm.

— Mūsu republikā kandža? Vai jums prāts! — ceturtais smējās kā kutināts. — Tā pudele noteikti atceļojusi no tālienes. Tātad...

— Viss var gadīties, — piektais domīgi noteica. — Iespējams, ka to ievāzējuši imperiālistu spiegi.

— Sāks te viņi ar vienu pudeli smērēties!... — nepiekrīta sestais. — Manuprāt, pudele var būt tikai no Marsa...

Pārbaudot rajona izpildu komitejas telpas, pilsētas milicija konstatēja, ka kurinātājs Žanis Grietēns katlu telpā tecina kandžu.

— Kā tad jūs tik droši... — Pašā izpildu komitejā? — brīnījās milicijas darbinieki. — Bet ja nu pēkšņi jūs ienāktu apraudzīt, teiksim, vispārējās daļas vadītāja Baumanē? Ko tad?

— Tas nevar notikt! — kandžas tecinātājs kratīja galvu. — Mūsu darbinieki skatās daudz tālāk...

J. ODS

— PAKLAU, PAR TEVI SEN VAIRS NEKĀ NEDZIRD. VAI TIESĀM TU JAU BŪTU SĀSMIEDZIS SAVU IESPĒJU GRIESTUS!

— KAS PAR GRIESTIEM! ARĪ JUMTS JAU GATAVS! TAGAD IEKĀRTOJU IEKŠPUSI.

U. Mežavīka zīm.

— KĀPĒC BRAUCAT BEZ TROKŠŅU SLĀPĒTĀJA! — MAN TĀDA BĻAUSTĪGA KASIERE...

E. Rūsmana zīm.

Miliciju-u-u!...

Viss jādara ar mēra sajūtu. Ja cilvēku moka vēdergrāze, tad labāk nesaukt ātro palīdzību, bet vienkārši aiziet uz poliklīniku. Ja starp vīru un sievieti rodas tāda mīļi sirsnīga kīviņa, tad sievietēm, kuras šādos gadījumos ir sava viedokļa, jāsaka pēc var piedraudēt ar milicijas izsaukšanu. Tomēr jaukt kārtības sargus ģimenes lietās nav visai ieteicams.

Toties pavisam cita lieta, ja cilvēks pieprasā sūdzību grāmatu! Turklāt nevis kaut kāds cilvēks, bet ēdnīcas apmeklētājs.

Tādos gadījumos jāpateicas iekšam, ja tuvumā ir telefons, un bez atpakaļ jāuzgrīz numurs 02. Stop! Bez atpakaļ to darīt tomēr nedrīkst.

Rīgas 19. ēdnīcā (Kirova ielā) šai ziņā izstrādāta smalka stratēģija. Ja apmeklētājs pieprasā sūdzību grāmatu, tad viņa vairāku ēdnīcas darbinieku pavadībā tiek aizvests uz virtuvi. Tur kašs meklētājs stāv viens pats pret visu virtuves kolektīvu! Lai tad pamācīnā! Apmeklētājam, piemēram, nav patīkami skumbrija... Hal! Visiem patīkami, visi ēdusi, pat šefpavāram nav bijis nekādu iebildumu, bet šis te (resp. šī te) sūdzas. Nekautiņā!...

Ja apmeklētāja psihe iztur āo pirmo pārbaudi un viņš galu galā tomēr «izspiež» sūdzību grāmatu, tā par katru cenu jāizrauj no nemiernieka rokām. Un tad ieteicams grāmatu lepiest, lai nebūtu nekādu šaubu, ka notikusi varmācība (protams, no apmeklētāja puses). Un, lūk, — tad ir jāizsauc milicijai!

Stratēģija — tiesām smalka! Neļaipe tikai tā, ka milicijas darbinieki neizkāp nevēlās lejaukties kīviņos, kas izceļas sūdzību grāmatu dēļ.

Bet varbūt šajā sakarā milicijas orgānos veicams attiecīgs izskaidrošanas darbs?

G. RIJKURS

TAUPĪŠANAS IESPĒJAS

Severīns nekad nebija iedomājies, ka taupība ir tik plašas iespējas. Un tikai pavisam nejaušs gadījums viņam atvēra acis.

Svārkliem bija iztrūkusī poga. Tā kā vajadzēja iet uz teātri, Severīns nolēma to piešūt. Bet diegu nebija. Pēc ilgas meklēšanas vienā no kopmītnes istabām diegi gan atradās, bet tur spēlēja kārtis. Un sagadījās tā, ka tikpat, cik Severīnam bija nepieciešams diegi, kārtu spēlētājiem bija nepieciešams ceturtais spēlētājs. Tāpēc memorands tika noformēts Isl un kategoriski:

— Nāc spēlēt zoli — dabūsi diegu! — ierosināja viens no spēlētājiem, acīm redzot diegu īpašnieks.

— Zoli es neprotu, — kautrīgi atzinās Severīns. — Kārtis vispār nav mana stiprā puse.

Taču šo iebildumu, tāpat kā nākamā — par laika trūkumu, neuzskatīja par būtisku un, tā kā citu nebija, Severīns sēdās pie gaida.

Lūk, ar šo brīdi viņš sāka pa Istam apjaust, cik plašas ir taupības iespējas.

Ap pulksten astoņiem viņš jau zināja, ka, uz teātri neejot, var ietaupīt prāvu summu. Tāpēc tos piecus rubļus, ko ap šo laiku bija

paspēlējis, viņš par zaudējumu nemaz neuzskatīja. Līdz šim viņš gāja vismaz trīs reizes gadā uz teātri, tātad turpmāk viņš uz teātra rēķina ietaupīs vismaz trīs rubļus. Un, ja piešķaita klāt vēl to laiku, ko nevajadzīgi nosēž teātrī? Laiks taču arī ir nauda! Iznāk ne tikai pieci rubļi, bet pat vairāk.

Pulksten desmitos vakarā Severīns nāca pie atziņas, ka, neejot uz futbola sacīkstēm, var ietaupīt vēl lielāku naudu. Tāpēc desmit rubļu zaudējums zolē nemaz neuztrauca.

Ar katru jaunu partiju radās jaunas atziņas. Severīns apsvēra, ka savu mazumiņu viņš var ietaupīt arī, nepērkojot grāmatas, neapmeklējot kinoteātrus un neejot uz pirti.

Kad pulkstenis rādīja jau trešo stundu pēc pusnakts, Severīnam atklājās vēl plašāki apvārsņi. «Kas tas ir trīsdesmit rubļu? — viņš domāja. — Nu labi — es gribēju pirkt mētelī par septiņdesmit rubļiem, bet kāpēc es to nevarētu nopirkt, teiksim, par četrdesmit vai par trīsdesmit astoņiem? Kāpēc velti šķiest naudu?»

Ap pulksten pieciem viņa domas kļuva vēl optimistiskākas: «Galu galā kam man tas mētelis tagad vajadzīgs? Pa vasaru plepūtēs un

bez tam rudenī var mainīties mode... Nopirks labāk par divdesmit rubļiem lietūs mētelī...»

Kad pulksten septiņos kompānija spēli beidza, Severīns bija atleicies arī no lietūs mēteļa, jo pulkas stāstīja, ka lietūs šovasar būšot ļoti reti.

Spēlēja katru vakaru, un Severīna smadzenēs dziļi atzīdīti filozofiski secinājumi. Viņš bija izstrādājis grandiozu taupības programmu, kas sastāvēja no trim daļām: 1) plaša mēroga taupība (apgērbs, apavi, dzērieni); 2) vidēja mēroga taupība (kino, teātris, sports, grāmatas, pirts u. c.) un 3) sīkā taupība (diegi, pogas, kurpu auklas, zābaku smēre u. c.). Katra programmas daļa bija paredzēta attiecīgam pasākuma gadījumam. Un jāsaka — programma sevi kādu laiku attaisnoja. Taču vienreiz gadījās, ka paspēlētās summas apjoms pārsniedza programmas pirmās daļas potenciālās iespējas. Vajadzēja atrast jaunas taupības rezerves. Un pēc ilgas gudrošanas Severīns atklāja, ka visvairāk var ietaupīt... nespēlējot kārtis!

ANTONS HARTONS

Vai uz ilgu laiku?

Viss sākās ar remontu, turklāt ar kapitālo. 1962. gada augustā Slokā, Meža ielā 14, īrniece Stepanova atbrīvoja savu dzīvokli, lai to varētu izremontēt, un pārveda visu iedzīvi uz Smiļšu ielu 11 — namu pārvaldes rezerves fondu. Pēc tam sāka pacietīgi gaidīt.

Novembra mēnesī pienāca vēsts: dzīvoklis esot kā konfekts, lai tikai vācoties iekšā!

Aplūkojusi «konfekti», Stepanova gandrīz noģība: izremontētajam dzīvoklim ar augstāk minēto konditorejas izstrādājumu līdzība bija gaužām tāla. To viņa arī patēlca Slokas namu pārvaldniecei Verencovai un pieprasīja remontu veikt kā nākas.

Izdzirdusi šādu brīvdomību, Verencova kļuva nikna:

— Ak tad remonta kundzītei nav pa prātam? Nekas, piepiedīsim — gan jau šie untumi pāries! — un aizsūtīja Stepanovai kategorisku pavēli: nekavējoties atbrīvot ieņemtās telpas Smiļšu ielā 11 un bez ierunām pārvākties vecajā dzīvoklī.

Tāču Stepanovu pat tik kategoriska pavēle neietekmēja. Lai atvieglinātu sirdi, viņa izkratīja savas bēdas laikraksta «Sovetskaja Latvija» redakcijai.

Jūrmalas Vasarnīcu tresta pārvaldnieks Grigorjevs gan atzina, ka sūdzība ir pamatota, bet Verencova nolēma atriebties. Stepanovu vajadzēja tā nomelnot, lai miesīgā mātē to nepazītu.

Un, lūk, Slokas namu pārvaldes dzīvokļu un sadzīves komisijas 1963. gada 4. janvāra sēdē tika «konstatēts», ka pie visa vainīga esot... Stepanova, kas, lūk, ar sūdzībām par sliktu remontu traucējusi remontu pabeikt kvalificēti. (!) Bez tam Stepanova esot... (tālāk seko viņas 1001 grēka saraksts ar komentāriem, ko vietas trūkuma dēļ esam spiesti izlaist).

Bet arī tas nelīdzēja. Stepanova palika pie sava — uz neizremontēto dzīvokli neģāja.

Verencovai dūša apskrējās ne pa jokam.

— Ak tu man tāl! Pretī pikstēsi? Kas galu galā ir pārvaldnieks?! Ielaidīšu tavā dzīvoklī citus — tad palēkāsī...

Tā arī izdarīja.

Tāču Stepanova uzrakstīja sūdzību, un jaunajiem īrniekiem nelikumīgi piešķirtais dzīvoklis bija jāatstāj.

Tad Verencova uzsāka jaunu uzbrukumu, kurā galveno lomu ierādīja Slokas namu pārvaldes biedru tiesai. Tai bija jāizskata jautājums par Stepanovas «amorālo uzvešanos» vai, runājot skaidru valodu, Stepanova jāpārmāca kā nākas.

Stepanova uzskatīja par prātīgāku šai biedru tiesas sēdē nerasties.

Verencova svinēja uzvaru. Bet vai uz ilgu laiku?

ZANIS EZITIS

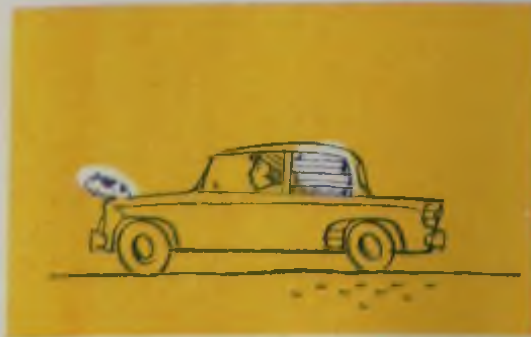
A. Stankeviča zīm.

— KĀ TU TIK PLĀNS KĻUVISI!

— I NEPRASI, NOKĻUVU PRESE...

A. Stankeviča zīm.

Auto-biogrāfija

Pasaka par zvejnieku un zivtiņu

(KŪRORTU VARIANTS)

Dzīvoja vecītis bez savas vecenītes pie pašas zilās jūras. Ar ceļazīmi, sanatorijs dzīvoja. Trīs dienas un trīs nakts dažādas procedūras saņēma. Tik varenas procedūras, ka kļuva mundrs gandrīz kā jaunības dienās un devās uz jūru zivis pamakšķerēt.

Iemeta makšķeri vienreiz — tukša. Otrreiz — arī nekā. Iemeta trešo rei-

zi — uzķērās. Uzķērās vecītis pats! Pagrāba viņu uz āķīša zivtiņa. Un nevis vienkārsa, bet gan ar zelta spurinām.

— Rokā esi, vecūkiņ, — cilvēka balsi koketi sauca zivtiņa, — ved nu mani uz restorānu!

Eda zivtiņa krītni, bet, cik izdzēra, — grūti pat aprēķināt, jūra taču pie šķidrumiem pieradusi.

Nākamajā dienā, kolīdz saulīte sāka sildīt, zivtiņa atpeldēja pie sanatorijas un sauca vecīti. Vecītis tecīniem devās uz jūras malu un jautāja:

— Teic, mīļā, ko vēlas tava sirsnība?

— Netik man spuriņas vien, visa gribu mirdzēt zeltā!

Nostenējās vecītis, aizstiepa savus koferus uz komisijas veikalu... No-pirka zivtiņai zelta zviņas.

Trešās dienas vakarā vecītis drūms gulēja savā istabā, krājkases grāmatīgas tukšās lapas šķīstīdams. Bet, izdzirdis zivtiņas saucienus, atplauka:

— Redz nu, neaizmīrsa vis mani, tukšinieku! Jaukā zelta zivtiņai!

Palūkojās viņš uz jūras viļņiem un ieraudzīja: peld uz krastu viņa zivtiņa un tik vilinoši, tik mīļi māj ar asti... citam makšķerniekam...

E. Ozoliņa zīm.

C. MELAMEDS

KĀDAS KARJERAS GALS

Mani sauc Edmunds Rasaspodiņš. Tik īpatnēju vārdu reti sastop. Tādēļ, kad žurnāls «Paparde» gatavojās publicēt manu pirmo stāstiņu, es nospriedu: «Kam gudrot pseidonimu? Neesmu taču nekāds Zakkāposts vai Sunuburškis... Parakstīšos tāpat.»

Pirms tam literatūrā spēkus izmēģinājis nebiju. Bet tieši toreiz kādā lasītāju konference izskanēja prasība pēc lielākām humora devām, un es satvēru pildspalvu apņēmīgāk nekā parasti. Galu galā kaut kas arī sanāca, un pēc dažām dienām aiznesu redaktoram veselu pusduci humoresku.

Atbildīgais ilgi svēra mana rokraksta lapas, līdz beidzot vienu darbiņu žēlīgi atlika pie malas.

— Tas varbūt noderēs. Celtnieku diena klāt, bet numuram materiālu trūkst. Protams, vajadzētu vēl krietni piestrādāt! Taču laika nav daudz... Nu, nekast! Mēģināsim šoreiz paši tikt galā.

Panākumu iedvesmots, gaisa flotes dienai sagatavoju humoresku par lidotājiem. Atkārtotās aptuveni tā pati saruna. Un atkal tēma nodrošināja man vietu populārajā žurnālā.

Vārdu sakot, es rakstīju, godīgi parakstījos ar savu uzvārdu, un manus darbus iespieda. Biju ja ne pilnīgi, tad vismaz paplašinā sprauga atvēris durvis uz garo literārās karjeras gaiteni, kur uz katra soļa atkal ir durvis un aiz katrām durvim slēpjas bargs redaktors vai vēl bargāks kritiķis. Un, lūk, iedomājieties manu parsteigumu, kad visnesaudzīgāko kritiku dabūju dzirdēt nevis no redaktora vai kritiķa, bet gan no visticamākā kaimiņa!

— Vai pēdējo «Paparde» lasījāt? — viņš, kādu vakaru ienācis manā istabā, apjautājās.

— Nu, un tad? — centos izlikties vienaldzīgs, kaut gan mēle niezēt niezēja bez aplinkiem izprašāt, kā patika mans jaunākais stāstiņš.

— Ja lasījāt, tad noteikti ievērojāt parakstu «Rasaspodiņš». Starp citu, kas neparādās pirmoreiz, — kaimiņš turpināja.

— Ievēroju gan, — es tikpat vienaldzīgi izmetu, klusībā lomēr priecādamies, ka saruna pati ievirzās vēlamajā gultnē.

Taču piepeši kaimiņa vaibsti savilkās ignā grimasē.

— Ir jau patikami, ka jauno autoru saime kuplo, bet tādas nežāles gan vajadzētu rāvēt bez saudzības...

— Kādas? — no manas vienaldzības vairs nepatika ne vārds.

— Nu... visādus Rasaspodiņus, — kaimiņš paskaidroja un parādīja, kā viņš plūktu nezales, ja vien viņam būtu teikšana.

— Jūs gribat teikt, ka... es...

— Nē, nē, mīļo kaimiņ! Es pārāk labi pazīstu jūsu literāro gaumi — jūs nekādā zinā neaizstāvēsiet tādas diletantus kā Rasaspodiņš. Sim cilvēkam taču nav ne sikākās talanta dzirksti!

Tāpēc laikam arī paslēpies aiz tik skanīga pseidonima...

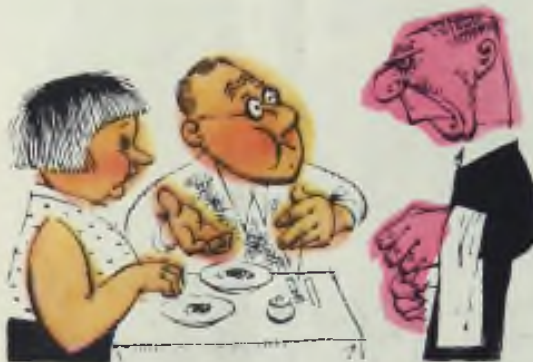
Tovakar es pie labākās gribas nespēju objektīvi novērtēt lādzigā vīra kritiku. Paļ pēc vairākiem mēnešiem kaut kur dziļi dziļi vēl smeldza aizvainojuma skabarga. Toties tagad es klusībā pateicos kaimiņam par to, ka viņš izglābis literatūru no viena diletanta. Es uzveru: «klusībā», jo viņš tik un tā neticētu, ka Rasaspodiņš nav izdomāts vārds.

O. SARMA

— PĒC JŪSU IZTURĒŠANĀS TŪLĪT REDZAMS, KA JŪS NESAT FUTBOLA CIENITĀJA!

G. ČILĪŠA zīm.

— SAKIET, LŪDZU, KAS TAS IR, KO JŪS MUMS ATNESĀT!

— SKAIDRS, TĀS IR KOTLETES AR PIEDĒVĀM...

— SKAIDRS, TĀS IR KOTLETES AR PIEDĒVĀM...

U. MOŠAVIĶA zīm.

DIEVS POŠAS PENSIJĀ

«Kas tur tai grēcīgajā zemē notiek?» brīnījās visuvarenais, kad to uzmodināja kosmiskā kuģa svilpiens. Un, iegādājies bezmaksas biļeti lidojumam uz miksa mākoņa, tas kungs devās izlūkos.

Vispirms viņš apmeklēja baznīcu. Tukšā!... Tas ir, ne jau pilnīgi tukša. Netālu no kanceles sēdēja drūms garīdznieks un cītīgi rediģēja savu atteikšanās rakstu.

Dievs smagi nopūtās un atslēdza uz mošeju. Tukšā!

Iegriezās sinagogā. Arī šeit — tas pats.

Un saprata visuvarenais, ka līdzīgi baierinai arī dievām jāprot laikus aiziet no skatuves.

Bet dieva raksturs visiem zināms: ko nodomā, to arī izdara. Tāpēc viņš atslēdza eņģelus uz zināt, kur atrodas tā iestāde, kas izraksta pensijas, un pieticās rindā uz nākamo pieņemšanas dienu.

Un tad dievs nokļuva pensiju daļas priekšnieka kabinetā.

— Dievs palīdz, labu veselību! — viņš ienācis sveicināja.

— Lūdzu, vai nevarētu izrakstīt man pensiju?

— To var, — priekšnieks atbildēja, — bet vai darba stāžs jums ir?

— Kā gan citādi! Gods kam gods, savā laikā esmu rāvis pamatīgi. Veselas sešas dienas!

— Ar sešām dienām, vectētiņ, pensijai nepietiek.

— Kā tā nepietiek? — dievs pacēla balsi. — Bet darba ražīgums? Sešu dienu laikā radīt jūras un sastumt kalnus, jūs domājat — tas ir joks? Bez tam es taču radīju arī cilvēkus!

— Kas attiecas uz kalniem, vectētiņ, — priekšnieks zobojās, — tad par to nevienam vairs nestāstiet, bet es izliksos, ka esmu aizmirsis. Pierakstītāji tagad nav cienā. Un par to cilvēku — tur nav ko lūgties. Par tādām lietām pensiju nemaksā. Bet gan piedzen alimentus. Visu labul! Nakošais!...

Dievs gribēja sacelt traci, taču, pamanījis aiz loga divus kārtības sargus, nomierinājās un aizgāja uz juridisko konsultāciju.

Aprunājies ar pieredzējušu advokātu un sekodams tā padomam, viņš izvadīja pensijā vārtu sargu Pēteri, bet pats sevi ar pavēli norīkoja viņa vietā.

Un tā, lūk, bijušais dievs tagad skatās par civilās apsardzes darbinieku. Bet pats galvenais — viņam aug darba stāžs.

M. ČALIS

Vēsturiska celtne

— ATSEVIŠKUS TROKUMIŅUS JAU VIENMĒR VAR ATRAST, BET CELTNIĒKI DARĪJA VISU, LAI
MĀJĀ VARĒTU DZīvOT!

E. Rušmaņa zīm.

Iebraukuši Bauskā, mēs ar draugu nolāmām
apskatīt pilsētu.

— Re, re! — tikko iegriezāmies Salātu ielā,
draugs izbrīnījies iesaucās. — Tā nu gan ir
vēsturiska siltumniecā!

— Patiešām! — atzinu arī es. — Ja jau ap-
metums nokritis, tad droši vien celts pirms
kara...

— Pirms kara... Naivais! Paskaties, kā cen-
trālā apkure ierīkotal

— Jā-ā-ā... — biju spiests savas domas mai-
nīt. — Ož pēc gadsimta sākuma.

— Nu zini, to tu iestāsti kādam citam... Div-
desmitā gadsimta sākumā jau pazina ķīti, bet te,
kā redzi, spraugas logos aizbāztas ar pakulām.

— Droši vien deviņpadsmitais...

— Ak, deviņpadsmitais!? Nu tad paskaties uz
vēdlozīņiem siltumniecā jūmtā! Kā tu tos dabūsi
vajā?

— Nu, ņemāu trepes, rāpsos augšā un...

— Un sadauzīsi visus stiklus! Par trosēm un
blokiem vajadzēja zināt. Tad nekur nebūtu jā-
kāpj. Pavelc tikai, un visi vēdloži vajā...

— Tev talsnībal! Ēka celts astoņpadsmitā gad-
simta sākumā.

— Ha-ha-ha! — draugs skaļi iesmējās...

— Astoņpadsmitā gadsimta sākumā! Paskaties uz
to sienu!... Kā alu laikmetā!

— Ko jūs te trokšņojat? — pēkšņi mums aiz-
muquras atskanēja skarba balss.

Atskatījušies, ieraudzījām dūsmīgu viru ar
cirvi rokā.

— Me-me-mēs strīdamies, kad šī ēka celta. —
draugs nez kādēļ sāka stostīties.

— Tur nav ko strīdēties. 1959. gadā Bauskas
Remonta un celtniecības pārvalde šo siltumniecā
sāka celt, bet 1963. gada martā nodeva eksplua-
tācijā.

— Ā-ā-ā... — šoreiz runājām abi. — Bet ko
tad jūs te ar cirvi?

— Remontējul

— Ko?

— Kā ko? Siltumniecā!

— Jūs taču teicāt, ka tā vēl tikai nesen no-
dota ekspluatācijā.

— Nesen?! Nevis nesen, bet martā. Pa šo laiku
šīs fas saqāzles. Gribot negribot jāremontē...

J. JAUNS

TREŠĀ MĪLESTĪBA

Nesen es noskatījos, kā jaunie
lauksaimniecības speciālisti sa-
ņem diplomus, saklausījos visādas
tur runas un pārnācu mājās pa-
visam noguris. Domāju — maz-
liet atpūties. Kur nu... Nepa-
spēju pat lāgā acis aizvērt, kad
visādi murgi jau pa galvu jauca.
Redzu, ka esmu ielūgts kādā sa-
pulcē.

— Viņul! Viņul! — ļaudis
rāda uz mani ar pirkstiem un
blāuj kā traki. — Viņu gribam
par priekšsēdētāju!

— Par kādu priekšsēdētāju?

— Izbrīnījies jautāju. — Pa-
skaidrojiet vispirms, kur es esmu!

— Kā, kur? — apkārt nogran-
da smiekli. — Bauskas rajonā,
kolhozā.

— Nē, nē. Ko jūs! — es, pro-
tams, protestēju. — Neesmu lauk-
saimniecības speciālists...

— Tas nekas! — mani nomie-
rināja ražošanas pārvaldes pār-
stāvis. — Mēs jums atstājam ve-
selus četrus lauksaimniecības spe-
ciālistus. Tu! It varēsi iepazīties.

Kad šī procedūra bija galā,
pieņēmu priekšnēka stāju un no-
teicu:

— Es aizbraukšu uz pārvaldi.
Jāatved kāds maišelis rīkojumā.
Būšu droši vien pēc nedēļas. Bet
jums pa šo laiku jāveic šādi dar-
bi:

«Biedri Rūtenbergs un Ivanova,
stādiet kartupeļus! Tikai tos apa-
jākos un smukākos. Biedri Purv,
jūs atbildēsiet par graudiem. Tā
teikt, gādājjiet par malzi! Bet jūs,
biedri Pumpurīņ, leceļu par pašu
galveno. Skatieties, lai laukos
viss zaļotul!»

Braucu pēc nedēļas mājās un
neticu savām acīm. Pumpurīņš
stāv lauka vidū un... krāso dzel-
tenākos asnus.

— Ko tu dari?

— Jūs taču teicāt, lai viss bū-
tu zaļš!

Kartupeļu laukā ieraudzīju
Rūtenbergu. Viņam rokās cirku-
lis.

— Ko tu te ar šo rīku dari?

— Kā ko? — agronoma bri-

nijas. — Iezīmēju kartupeļu ilg-
zdas!

— Bet, bet... — man sāka
reibēt galva. — Kur ir Ivanova?

— Viņa ir pie virpas. Virpo
kartupeļus. Lai būtu apaļāki.

— Tā, — es noteicu un ar
šausmām devos meklēt Purvu.

— Biedri priekšsēdētāji! Bied-
ri priekšsēdētāji! — Purvs jau
pats skrēja man pretī. — Par
mani nebaudieties. Es neslinkoju.
Paskatieties — visa maize uz
lauka!

Paskatījos un sagrītojos. Purvs
nemeloja: uz lauka bija izvesta
un salikta skaistās kaudzītēs visa
cema velkala maize...

Pamodies ilgi gudroju, ko
gan tāds ērmīgs sapnis varētu no-
zīmēt. Nespēdams pārvarēt zīp-
kāri, piezvanīju uz Bausku.

— Ērmīgs? Tur taču nav nekā
ērmīga, — man paskaidroja Baus-
kas ražošanas pārvaldes darbi-
nēklis. — Agronoms Pumpurīņš
atnāra par krāsotāju. Zootehniķe
Ivanova ir rūpkombināta virpotā-

ja, Agronoms Rūtenbergs — nor-
mētājs. Bet agronoms Purvs —
paterētāju biedrības maizes iz-
vadātājs.

— Un daudz jums tādu krāso-
tāju un virpotāju ar agronomisku
izglītību?

— Ap septiņdesmit!

— Un neviens no tiem negrib
strādāt savā specialitātē?

— Daži grib, bet nevar ģime-
nes apstākļu dēļ. Taču cilvēku
četrdesmit vai piecdesmit nevēlas.
Paskaidro, ka apgūst jaunu pro-
fesiju.

— Arī nav slikti...

— Nu zināti! Tā nav profesijas
apgūšana, tā ir lēkšana. Agro-
noms Palapa, piemēram, pēc Sau-
laines tehnikuma beigšanas sāka
strādāt Iecavas kultūras namā.
Domājam, otrā mīlestība būs istā.
Kur nu... Tagad Palapa strādā
putrētāju biedrībā.

Jā... Diploma saņemšana ir
velniski! Savilnījošs notikums.
Kādas tikai domas nellen galvā,
kādi tikai sapņi nerādās...

J. JUZEFS

EKSPERIMENTS

Val jums kādreiz pārmeta smalkjūtības trūkumu? Nē? Nu tad papūlieties nepārtraukt runātāju! Man to pārmeta daudzkārt. It īpaši, kad aizstāju vietējās komitejas priekšsēdētāju. Galu galā šī jezga man apņika un es nolēmu pierādīt, ka protu būt smalkjūtīgs. Pierādīt, tā teikt, eksperimentāli — uzskatāmi un pārliecinoši.

Izdevība nebija ilgi jāgaida. Divi kolēģi no mūsu kantora — Kalnakāja un Alpenštoks — pārāk vēlu pieprasīja tūristu ceļazīmes. Abiem nācās atteikties. Bet ko nozīmē «smalkjūtīgi atteikties»? Acīm redzot — ar humoru. Ne velti taču saka, ka smieklī mazinot sarūgtinājumu.

So apsvērumu ledvesmots, devos tieši pie Kalnakājas.

— Ho, ho... Sveiks, bijušais tūrist!

— Kāpēc «bijušais»? Es šovasar taisos...

— Taisies... ha, ha, ha!

— Interesanti, kas te ko smieties? Man taču apsolīta ceļazīme...

— Ceļazīme?... Hi, hi, hi... Pigu tu dabūsi... Ha, ha, ha... nevis ceļazīmi! Ho, ho, ho...

Piecas minūtes vēlāk Kalnakāja jau bija nosūdzējies mani priekšniekam un uzrakstījis iesniegumu biedru tiesai. Es esot viņu rupji iznīrgājis un turklāt nesmalkjūtīgi apvainojis. Līdz tiesai lieta toreiz gan neaizgāja. Bet priekšsēdētājs visa kantora klātbūtnē mani morāliiski izpīķēja. Un, kā zināms, pat nesmalkjūtīgās dvēselēs tādi plīķi atstāj pēdas.

Pēc tam es, saprotams, steidzīgi mainīju taktiku. Alpenštokam atteicu sausi, lietišķi, bez jebkāda humora.

Lai cik tas divaini, kolēģis bēdu vēsti uzgāma diezgan mierīgi.

— Patīkami jau nav. Bet ko tu darīsi? Galu galā pārgājienos var doties arī bez ceļazīmes...

Viss likās kārtībā.

Tikai mājās, vēlreiz pārdomājis šo notikumu, es apjēdzu, ka nekas nav kārtībā. Alpenštoks nez kādēļ smaidīja. Un tādā situācijā

smalds var būt arī traģiska pazīme. Bet jebkura traģēdija šai gadījumā kaltētu vispirms man...

Nākamajā rītā pasteldzjos izteikt nelaimīgajam savu dziļāko līdzjūtību:

— Nedomā, ka mēs nezīnām, cik smagi tev ir ap sirdi. Pusgadu sapņoju, kail visādus plānus. Nu tie ir vējā...

Izjustā uzruna nabadziņu aizkustināja. Viņš draudzīgi uzsita man uz pleca:

— Gan jau... Ko tur veltīgi uztraukties...

Veltīgi... Kāpēc «veltīgi»? Varbūt tāpēc, ka zudušas visas cerības? Vakarā, garl un plaši izprātojies, nolēmu: Alpenštoks jāizklaidē! Nedrīkst pieļaut, lai lāga vīrs kristu galīgā izmisumā.

Trešajā dienā es uzalcināju Alpenštoku apmeklēt lekciju par tūrisma attīstību. Kā nekā viņam tuvs un interesants tematiņš.

Dīvalnā kārtā šis priekšlikums tika pieņemts bez sajūsmas. Lekcijas laikā Alpenštoks likās reizēm uzbudināts, reizēm — neparasti domīgs. No zāles viņš iznāca bāls un kaut ko nesaprotamu nomurminājis, tūdaļ pazuda.

Rūpīga mājas analīze palīdzēja atklāt kolēģa mīklainās uzvedības cēloni. Lektora valodai trūka tēlainības un acīm redzot tāpēc lekcija Alpenštokam nespēja kompensēt zaudēto ceļazīmi.

Sādu apsvērumu vadīts, ceturtajā dienā ielūdzu nelaimīgo uz kino. Tur demonstrēja krāšņu dokumentālu filmu par tūrisma maršrutiem gleznieciskajos mūsu Dzimtenes novados. Filma bija pilnmetrāžas un tāpat arī kompensācijai vajadzēja būt pilnai.

Nez kādēļ Alpenštoks todien izturējās pret mani ne visai draudzīgi. Es, protams, izlikos, it kā to nemanītu, un turpināju viņu diplomātiski apstrādāt. Pēc divām stundām (filmas nosaukumu piesardzības nolūkā neminēju!) manas pūles vainagojās ar panākumiem. Taču prieks izrādījās pārags. Desmit minūtes nosēdējies kinoteātra zālē, nabadziņš levaldējās, pieleca kājas un aizmuka, kā nelabā trenks.

Soreiz neļīdēja pat mājas analīze. Nolāpītās ceļazīmes dēļ Alpenštoks šķita zaudējies prātu. Vēl jaunāk — šī nolāpītā tūrisma dēļ man uz visiem laikiem draudēja pieļipt nesmalkjūtīga cilvēka slava!

Plektajā dienā biju izmisis ne mazāk par pašu cietušo. Valrākkārti mēģināju ar viņu aprunāties. Taču Alpenštoks no manis visādi valrījās. Tikai pēc darba viņu izdevās notvert gērtuvē.

— Tev, draudzīn, tiešām grūti, — es telcu.

— Bet, saproti, man ir vēl grūtāk. Tāpēc mums kopīgi derētu meklēt atvieglinājumu...

Ja nemaldos, Alpenštoks atkal gribēja aizmukt. Diemžēl, logs bija pārāk šaurs, bet durvis stāvēja es. Viņš nokāra galvu un... sekoja man uz restorānu.

Pirmo glāzīti izdzērām klusēdami. Alpenštoka valgi pamazām atguva normālo sātumu. Radās cerība, ka viss vēl nav zaudēts. Smalkjūtība, kā zināms, spēj darīt brīnumus! Es iztukšoju otru glāzīti, nokrekšķinājos un sacīju:

— Klausies, veco zēn, būsim atklāti! Tevi piemēklejušas lielas bēdas. Tūrista ceļazīme...

Sajā mirklī kolēģa parastā rāmājis acis atplaiksniņas kaut kas pirmatnēji mežonīgs. Es vēl paspēju nodomāt: «Re, cik sāpīgi cilvēks pārdzīvo. Nez, kā viņam klātos bez smalkjūtīga biedra?» Tad Alpenštoks satvēra karafi, un... manu atmiņu pavediens pārtruka.

Jūs interesē, kas notika tālāk. Nekas sevišķs. Pusotra mēneša pabiju slimnīcā un iznācu ne vairs ar dvēselisku, bet gan ar fizisku rētu. Pēc tam? Nu jā. Pēc tam priekšsēdētājs ceļazīmi izgādāja — man.

Sanatorijs, protams, ir laba lieta. Vēl labāka par smalkjūtību. Bet, ja šodien man piedāvātu: «Esi smalkjūtīgs un tevī atkal sūtīs uz sanatoriju», es laikam tomēr atbildētu: «Nu, nē! Paldies par kūkām... Tādus eksperimentus mana veselība vairs neatļauj.»

Pat domādams neizdomāsi

«Sevišķu ienaidu es no dažu elementu puses izjutu, kad kļuva par vīrieti un nolēmu apprecēties.»

«Es izmantoju transportu, atbaidoties mašīnās uz izpildkomitejas priekšsēdētāju, kurš griezos autokantora persōnā uz liģuma pamata.»

«Pilsonis D. stingrā stāvoklī gulēja uz stacijas perona un ar savu krāksanu mēta izalcinājumu sabiedrībai.»

No sūdzībām, paskaidrojumiem un iesniegu mēlem norakstījis

ZANIS EZITS

ĪSTAIS APIOMS.

E. Ozoliņa zīm.

EULENSPIEGEL

VDR satiras un humora izdevums

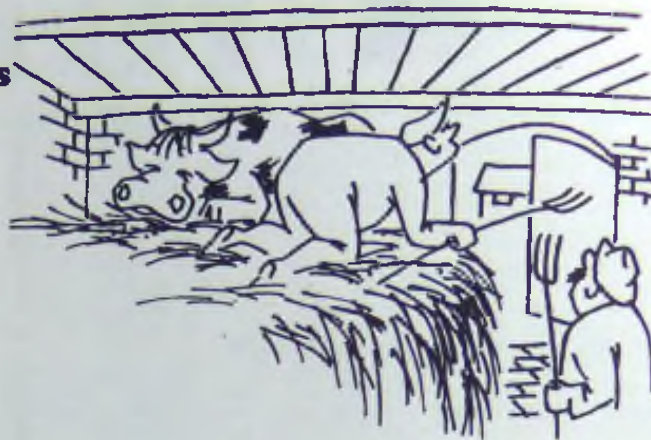
— Kārtībā! Divdesmit centimetri! Vari braukt mūsu komandai līdzī par blāvēju!

— Lūdzu, doktor, vai jūs nevarētu manu Mop-sīti atkal dabūt uz kājām?

Bez vārdiem.

— Sasodīts, re, kas iznāk, kad kūtiš ceļ ar tik zemiem griestiem!

— Lai dzīvo mūsu draudzība!

Tramvajā atrastā dienasgrāmata

Šīs piezīmes bija aizmirstas tramvajā. Tās atrada. Visi mēģinājumi sameklēt piezīmju autoru vai noskaidrot viņa personību beigušies nesekmīgi.

Daži dienasgrāmatas fragmenti tomēr peina levērību. Tāpēc redakcija arī nolēma tos publicēt. Norādīto apstākļu dēļ mēs, diemžēl, nevarējām iepriekš pieprasīt autora atļauju manuskripta iesniešanai. Ja nu viņam pret to būtu kaut kādi iebildumi, lai vaino pats sevi.

1963. GADA 20. APRILĪ

Lidojums turpinās. Pa ceļam nācās iegrizties Dominikas republikā. Tur es pats savām acīm gribēju pārliecināties par to, cik stabila ir mums labvēlīgā situācija. Iespaidi pretrunīgi: tie, ar kuriem esmu ticies, it īpaši misters **, noskaņoti visai pozitīvi. Tomēr nevienam no viņiem neslēp, ka tie, ar kuriem es neesmu ticies (pārējie šīs valsts iedzīvotāji), noskaņoti pavisam citādi! Nepatīkami. Bīstami... Lai gan tas, liekas, būs pārāk vāji teikts.

Patlaba mūsu «Boings» lido pāri okeānam. Pie apvārņa redzama Kuba. Tikai tagad, pabijis Latīnāmerikā, esmu līdz galam sapratis, cik šī sala ir kaitīga. Kastro režīms jāiznīcina par katru cenu! Pat mūsu «trakie» senatori man šobrīd liekas pārāk liberāli un neparedzami miermīlīgi. Tikko atgriezīšos mājās, darīšu visu, lai viņus kā nākas sapurinātu.

Ir pilnīgi skaidrs, ka izeja var būt tikai viena: vecās, labās kārtības atjaunošana. Un, jo ātrāk, jo labāk...

... APRILĪ

Krievija. Esmu tikko ieradies. Arī šeit visi runā par Kubu. Šī sasadītā sala, šķiet, seko man visur. Pat sapnī jau rādās... Kad beidzot mēs izrāvēsim šo nezāli?

... APRILĪ

Ziemeļi. Murmanskā. Cik Krievija tomēr milzīga! Arī šeit jaudis runā par Kubu. Nupat saņēma Fidelu Kastro. Kāds entuziasms! Slikti... Tas sarežģī mūsu uzdevumu. Un tomēr — pret Kubu nepieciešama stingrība! Cita ceļa nav.

... APRILĪ

Dzīvē, diemžēl, pārāk bieži gadās nepatīkami pārsteigumi. Šeit, aiz polārā loka, — varena lielrūpniece. Daudz jūrnieku un tālād — arī kuģu. Nesen viņu atomzemūdene veica braucienu uz Ziemeļpolu...

Atkal jādomā par to pašu. Veļns ar visu to salu! Varbūt tā nemaz neapdraud mūs tik stipri?

uzvārds nesalasāms, V. R.

... APRILĪ

Sodien ieradās Maskavā. Liktena ironija! Arī te visi gaida Fidelu. Drausmīgās galvas sāpes. Protams, man.

Viņu saņaidīja miljoni. Šo miljonus Krievijā, liekas, divi simti divdesmit vai pat vairāk...

Nē, ja tā labi apdomā, tad šī salīga mūs tomēr nopietni apdraudēt nevar...

... 1. MAIJĀ

Ar lielām pūlēm sadabūju caurlaidi uz Sarkanā laukumu. Redzēju visus padomju līderus, Fidelu un karaspēka parādi. Pēc parādes atkal uznāca galvas sāpes. Šī spiests atgriezies viesnīcā.

Noskaņojums pavisam drūms. Kolasāla tehnika. It īpaši, raķetes. Bet ne jau tās vien...

Sarp citu, es uzzināju, ka raķetes, ko šeit redzēju, varot pacelties tepat no Maskavas un nolaisties kaut kur... Bet par to labāk nedomāt.

Arī viesnīcā jaudis runā par Kubu. Neiz, ko viņi tajā atraduši? Sala kā sala. Cilvēki kā cilvēki. Lai dzīvo dieva mierā...

Bet raķetes... Tās gan ir milzīgas!

Nē, tiklīdz atgriezīšos mājās, es tiem «trakajiem» tomēr sakuru pirtī! Ja kāds sajucis prātā, lai nedarbojas ar politiku! Vai vispirms — lai pārstrīdjas. Un vēl labāk — lai atbrauc paši un paskatās...

*

Saja vietā ieraksti dienasgrāmatā izbeidzas. Iespējams, ka no visa pārdzīvotā autors saslima un tāpēc ir pārtraucis savu ceļojumu.

Mums atliek novēlēt viņam drīzu un radikālu atveseļošanu un piebilst, ka šis novēlējums attiecas ne tikai uz viņu vien...

Dienasgrāmatas materiālus
iesniešanai sagatavojis
V. RUSAKOVSKIS

PACIEĻĪBAS PĀRBAUDE.
V. Ardaševa zīm.

HALTŌRA UN MUĻĶĪBA.

M. Ramanes zīm.

A. POTEKHOVSKIS

Gabalprece

Es iegāju universālveikalā nopirkt ziepes. Ziepes pārdeva gabalpreču nodalā, un tās maksāja četrus zlotus divdesmit grošus.

— Tikai, lūdzu, sīknaudu, — sacīja pārdevēja. — man nav ko izdot no pieciem zlotiem.

Mēs nevarīgi skatījāmies viens uz otru, nezinādami, kā izķepuroties no situācijas.

— Varbūt jums atradīsies kaut kas par astoņdesmit grošiem, — es beidzot attapos.

— Diemžēl, par tādu summu nekā nav, — atbildēja pārdevēja. — Vislētākā gabalprece ir kosmētiskais talka. Maksā vienu zlotu divdesmit grošus. Kopā tas būtu — pieci četrdesmit.

Man bija septiņi. Par zlotu sešdesmit gabalpreču nodalā nekā nebija. Divi astoņdesmit maksāja ebonīta zlepu trauciņš. Pieci četrdesmit plus divi astoņdesmit iznāca astoņi divdesmit. Atkal — nekā! Vēl viens zlepu trauciņš, un reķins palielinājās līdz vienpadsmit zlotiem. Man bija tieši divpadsmit.

Klizma zidaļņiem maksāja trīs astoņdesmit, odekolons — četri divdesmit pieci, šķidrums pret apsaldēšanos — pieci četrdesmit. Visi kopā divdesmit četri četrdesmit pieci.

— Ja jums būtu kaut kas par diviem zlotiem piecdesmit pieciem grošiem... — es teicu. — Man iznāktu tieši divdesmit septiņi.

Par divi piecdesmit nevienas gabalpreces nebija. Divi sešdesmit maksāja jūzcu zīmulis.

— Varbūt lūpu zīmuli? Un pūderi par divi astoņdesmit pieci?

— Lūdzu, — es teicu. — Cik būs kopā?

— Trīsdesmit zloti piecdesmit pieci groši. Ja jūs vēl paņemtu Liel-dienu olu laku, tas būtu trīsdesmit četri zloti trīsdesmit pieci groši.

— Nu un tad?

— Nekā, — viņa sacīja skumji. — Par divi sešdesmit pieci arī nekā nav.

— Mirkli, mirkli, — es sacīju. — Vēl divi talki — tas būs divi četrdesmit... Pieļiksim klāt vēl lūpu zīmuli un...

Meitene gandrīz val sāka raudāt aiz prieka. Situācija kļuva skaidra, jo četri divdesmit plus zlots divdesmit, plus divi astoņdesmit, plus vēlreiz divi astoņdesmit, plus trīs astoņdesmit, plus četri divdesmit pieci, plus pieci četrdesmit, plus trīs divdesmit pieci, plus divi astoņdesmit pieci, plus trīs divdesmit pieci kopā iznāk tieši četrdesmit zloti!

No universālveikala aizgāju ļoti apmierināts. Daži gan apgalvo, ka tur nekā nevarot nopirkt, jo kasierim nekad neesot sīknaudas. Manuprāt, tas ir stipri pārspīlēts. Tāpēc jau arī pastāv gabalpreču nodalās, lai nebūtu ķepšanās ar kasieriem. Un, ja vien aiz letes pagadās laipna pārdevēja, jūs nopirksiet visu, ko vien vēlēsit. Visu un pat vēl vairāk!

Kas gan viss nenotiek pasaulē

Republikāniskā Džeimss Džonsons, kas kandidēja Indijānās štata (ASV) deputātu palātes vēlēšanās un cieta neveiksmi, laikrakstos publicēja šādu paziņojumu: «Novembris es pateicos saviem vēlētājiem, kas balsoja par mani. Tagad, kad esmu noklausījies palātes deputātu runas, izsaku savu sirsnīgāko pateicību visiem, kas balsoja pret mani.»

Delavaras štata (ASV) tiesa noraidīja kāda 20 gadus veca jaunekļa pārsūdzību. Notiesātajam bija piepriestī 20 ptagas cirtieni.

Delavarā joprojām spēkā ir likums, kas pieļauj fiziskus sodus.

Edmonds Bogems, kas 13 gadus gādāja, lai pret ASV prezidentiem neizdarītu atentātus, tagad Londonā publicējis savus memuārus. Tajos teikts: «Vislielākās brīesmas Amerikā rada 50.000 vājpriestis, kas pilnīgi netraucēti pastaigājas pa pilsētu ielām.»

Kentuki štata (ASV) joprojām aizliegts uzkārt virlešu un sieviešu veļu uz vienas veļas aukles.

Kādā Spartanburgas riepu firmā (ASV) bija ielaucies zagļi. Kopš ar riepām un ielāku naudas summu viņi nozagūši arī joti nīknu suni.

Pēc tam, kad Nervičas publiskā bibliotēka (Anglijā) apsolīja nesodīt lasītājus, kas nav laikā atdevuši izņemtās grāmatas, kāda abonenta atveda ar smago automašīnu 299 sājumus.

«Ja Bavārijas bīskapijas laikrakstā nebeigs rēķāt bijušo VFR aizsardzības ministru Franci-Jozefu Štrausu,» paziņoja Adenauera partijas bundestāga deputāts Francis Ksavers Unertis savas draudzes mācītājam, «tad es, Francis Ksavers Unertis, organizāšu bīkta streiku tik tiešām kā diens ir debesīs.»

Kalifornijā (ASV) tirgotājiem, kas pārdod Padomju

Savienībā ražotas preces, savu veikalu skatlogos jāizkar paziņojumi ar 25 cm lieliem burtiem: «Komunistu veikals».

Kā ziņo Rietumu reakcionārā prese, VFR valsts sekretārs Hanss Globke neesot nodevis zvērestu Hitleram. Kolektīvā zvēresta nodošanas brīdī viņš noslēpies kādā nīšā un tādējādi viņa zvērestam nepaceltā roka palikusi nepamanīta.

ASV ielrūpnieks Vutens Ilcis uzcelt sev, savai sievai un sešdesmit kalpotājiem pretatomu bunkuru, ko Pentagona atzinis par priekšzīmīgu. Līdz ar komfortablu iekārtu — sākot ar mājas restorānu un beidzot ar četrpadsmit guļamistabām — bunkurā labvēlīgi dekoratīvi loģi, kuros spīd mākslīgā saules un mēness gaismas, ko ieslēdz pulksteņa mehānisms.

Hamburgas laikraksts «Der Spiegel» aprēķinājis, ka «brīvajā pasaulē» analfabētu skaits ik gadus pieaug par 25 miljoniem.

Tiesā ceļā no Madridas.

«Urzica», Bukareste

Bonnas augstā tiesa

— LIKUMAM VIENMĒR JĀBŪT TIRĪBAS SARDZE!

«Dikobraz», Prāga

KUBIEŠU HUMORS

Peresa draugs, kurš nupat atgriezies no ārzemju ceļojuma, stāsta, kā Grieķijā viņu pārsteigusi zemestrīce:

— Notricēja māja... Edamistabā aizlidoja pa gaisu trauki un ēdieni.

— Mans dievs! — iesaucās Peress. — Nupat atcerējos, ka neieņetu pastā vēstules, ko man iedeva sieva!

Pa «Dadža» pēdām

«Dadža» 5. numurā ar virsrakstu «Sākumā viss likās jauki» publicētas namīpašnieces Puņenovas pārdomas klusā vakara stundā.

Jelgavas pilsētas darbaļaužu deputātu padomes Izpildu komiteja mums raksta, ka Puņenova esot ļaipni pamācīta, kā tikt vajā no šādām pārdomām. Viņa šo padomu uzklaušījus un sapratusi.

Lai līdzīgas pārdomas neuzmāktos arī Modrīm Nukam, Izpildu komitejas speciālā komisija pārbaudīs, par kādiem līdzekļiem Nuka uzcelis sev personīgo māju Jelgavā, Augstkalnes ielā 14.

«Dadža» šā gada 6. numurā bija publicēta vēstule, kurā izskanēja sirsnīga pateicība visiem tiem attiecīgās namu pārvaldes un Izpildu komitejas darbiniekiem, kas vairākus gadus, solidāmi uzsākt kapitālo remontu, nesavtīgi uzturēja mūsu garastāvokli P. Stučkas ielas 5. nama 11. dzīvokļa iemītniekiem. Nupat saņemts vēl viens solījums — no Kirova rajona Dzīvokļu pārvaldes priekšnieka b. Rajevska. Tajā teikts, ka «P. Stučkas ielas 5. nama 11. dzīvokļa remontu izdarīs namu pārvaldes spēkiem. Darbus sāks 1963. g. 20.—25. maijā un pabeigs 1963. g. 10. jūnijā».

Cerēsim, ka šis solījums nu jau noteikti būs pēdējais.

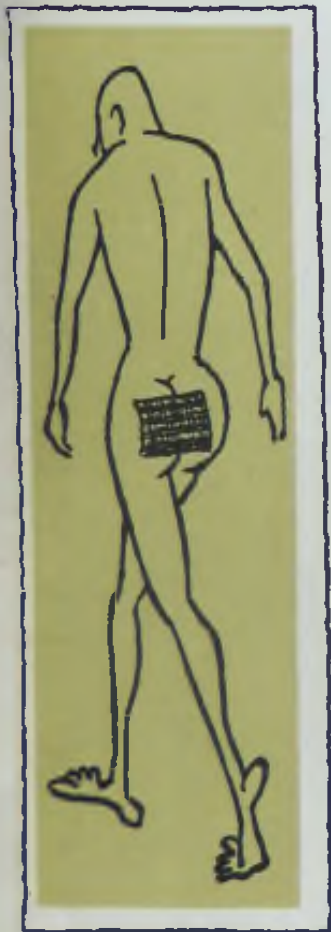
Atbildē uz «Dadža» 6. numurā leģētoto fejetonu «Papīrs aprakstīts» Ludzas kolhozu un padomju saimniecību ražošanas pārvaldes priekšnieks b. Sevastjanovs atzīst, ka mehanizatoru sagatavošana sabiedriskā kārtā Ludzas rajonā līdz šim tiešām notikusi galvenokārt uz papīra. Taču pārvalde veikusi zināmus pasākumus, lai šos trūkumus novērstu.

ĀRZEMJU HUMORS

AKŠAM • HUMANITĒ • PAESE
SERA • STRŠEL • POST •
VIE NUOVE

Uz vienu Turcijas ledztvošāju gadā
iznāk tikai 33 cm auduma.

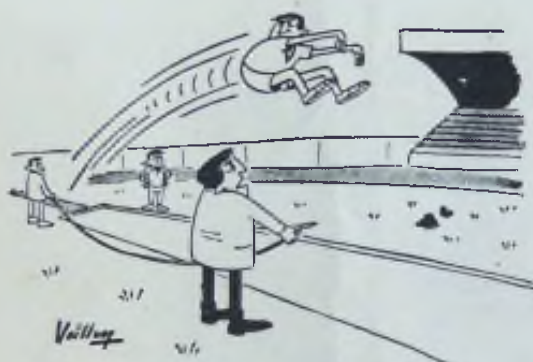
Laikrakstu ziņa.

Bez vārdiem.

— Redzi nu, vecais laupītājs, tu vari gan pielikt pie algas, kad tev to lietu pierāda kā nākas!

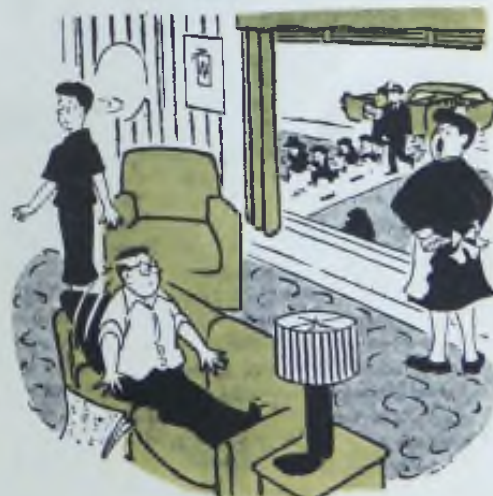

— Rekords uzstādīts, laidies zemē!

Bez paraksta.

(Vie Nuove)

— Visi pa vietām! Ienaidnieka spēki tuvojas!

— Ziedojet mūsu trūcīgajai baznīcai...

PIFA PIEDZIVOJUMI

«Virs visas Spānijas ir skaidras debesis...»